

Фейрі й алхімія. Сірка. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Саеріс Фейн не шукала влади, та корона Кривавого двору стала її обов'язком і пасткою: сила, що зробила її королевою, тепер закриває їй шлях до рідного дому. Поки Саеріс бореться за свій народ і брата, Кінгфішер готується до свого найдивнішого випробування. Він пройшов крізь пекло, та чи виживе в компанії Карріона Свіфта? У провулках Срібного міста, де тиша дорожча за золото, кожен невчасний жарт може стати фатальним. Над Івелією згущується прадавня темрява. Коли шлях до порятунку пролягає крізь отруйну Ртуть, а зрада чигає за кожним рогом, героям доведеться обирати: вірність обов'язку чи поклик власного серця. Вогонь загартовує обраних, але Сірка спопеляє слабких. Чи встоять вони, коли темрява жадає всього?

ПРОЛОГ

КІНГФІШЕР

Вовк — істота універсальна.

Здатна пристосовуватися.

У зграї він частина чогось більшого за себе. Виконує певну роль і займає своє місце під сонцем. У зграї можна знайти безпеку.

Але вовк може вижити й на самоті.

У глухому нічному лісі, оточений зусібіч хижака-ми, він уміє крастися поміж дерев, наче тінь. Уміє причаїтися в темних закутках, вистежуючи здобич.

Уміє перечекати ворогів і пускати в хід зуби, коли ті нападають...

Особливо якщо в його лапах божественний меч.

Коли вампір з'явився, я був готовий зустріти його. Він прямував за мною лункими коридорами Ам-монтраста, немов примара, щойно я залишив покої Саріс. Я відчував його напруження й очікування.

Читати живих — не бозна-яке мистецтво. Дехто відточує вміння тримати свої емоції під контролем століттями. Для фейрі берегти власні думки й почуття від сторонніх — надзвичайно корисна звичка. Та хоч як вправно приховуй свої емоції, зрештою тіло неминуче підведе тебе.

Емоції вирують у крові.

Радість.

Гнів.

Смуток.

Хіть.

Кожна з них випромінює певну енергію. Вібрацію, якщо це так можна назвати. Так само кожна має свій запах. Попри всю

майстерність у маскуванні емоцій представників народу фейрі можуть викрити ледь помітні ознаки їхнього настрою.

Запахи, джерелом яких є люди, надзвичайно сильні. Люди не вміють приборкувати свої емоції. Вони переживають усе надміру відверто, транслюють назовні й навіть не замислюються, як їхні реакції можуть впливати на тих, чий відчуття набагато гостріші.

Мертві — інша річ. Їхні серця не б'ються, кров у жилах перетворюється на мертву чорну жижу. Члени Саназротського двору виділяють запах тільки після живлення, коли іскра життя в крові жертви відлунює емоціями, які вона відчувала в момент смерті. Це можна порівняти з найтоншим шлейфом парфуму, що лишається після обіймів.

Лише годину тому мою голову п'янив свіжий запах землі після дощу. Я сидів поруч зі своєю парою, слухав її мелодійний голос. Вона без угаву розпитувала Тала про Кривавий двір. Відтоді як Саеріс прокинулася, її завзятість не знала меж. Вона прагнула зрозуміти, підготуватися, зміцнити себе перед тим, що нас чекало попереду. Фундамент нашого плану було закладено, і Саеріс розуміла роль, яку мала відіграти в його реалізації... Але вона помітно нервувала. Ще кілька днів тому Саеріс була людиною, але її вміння стримувати свої емоції вже значно вдосконалилося, проте мій нюх був гострішим, ніж у більшості. Я відчув її вагання. Воно нагадувало запах гарячого каменю після дощу.

Я вдихав її, тону в ній, аж раптом відчув інший аромат.

Вампір, певно, напився чимало крові, перш ніж зачaitися у своїй засідці, у темряві за дверима покоїв Саеріс.

Я підвівся, перепросив, вийшов у коридор і рушив шукати джерело гнилі. Знайшов його вістрям свого клинка двома поверхами Чорного палацу нижче.

Вампір був прекрасним. За життя він, мабуть, мав непримітне обличчя і шкіру, що з часом потьмяніла б і обвисла. Але смерть добряче почаклувала над ним. Високі вилиці. Величний орлиний ніс. Колись, певно, блакитні очі сяяли примарними опалами.

Розтулені губи оголили кістяно-білі хижі ікла. Його рот склався в здивоване «о», перш ніж він устиг вичавити з себе бодай звук. Він перевів погляд униз і приголомшено побачив Німерель, встромлений у його груди до самісінького руків'я.

— Ти... зіпсував оксамит, — прохрипів він.

Це була правда: клинок божественного меча розпанахав у його чорному оксамитовому жилеті семисантиметрову діру. Я винувато знизав плечима.

— Неприємний побічний ефект убивства, — зітхнув я. — Одяг супротивника лише зрідка зберігається після такої процедури. Хоча тобі ж це добре відомо, чи не так?

На його сорочці чорнильною плямою розпустилася квітка смерті. Той нікчема ще й намагався вдати образу, зиркнувши на мене знизу вгору.

Келлі тари

— Так... я обізнаний з цією проблемою, — прохрипів він.

— Надалі тобі не доведеться про це турбуватися, — сказав я.

Вампір ще не встиг вискочити з тіні, а я вже знав, що він прийшов не битися. Коли решта Чорного палацу спала, йому навіть не належало бути на ногах. Цей покидьок у своєму розкішному вбранні, з черевом, наповненим невинною кров'ю, прийшов шукати те, чого не заслужував. Те, що міг дати йому лише я.

Він похитнувся, спробував ухопитися за мене, та його руки вже перетворювалися на попіл. Коли вампір заговорив, його голос був сухим, як подих пустелі:

— Пробач... Я просто не зміг... дивитися на...

Сонце?

Вогонь?

Вогонь у цих краях був дивовижею. Якби полум'я торкнулося вампіра, він би спалахнув як оберемок сухого хмизу. Домашні вогнища і смолоскипи на стінах в Аммонтраеті давали лише рівне світіння. Цей жалюгідний виродок, мабуть, навіть не знайшов би тут

сірників. Та й хто взагалі прагнув би такої безповоротної смерті? Вона не була легкою. Лише біль. Трагічна драма.

Попіл — значно краще.

Це милосердніше.

— Ти врятував мене від того, ким... я... став, — прохрипів зайда.

У його очах спалахнула вдячність. Полегшення.

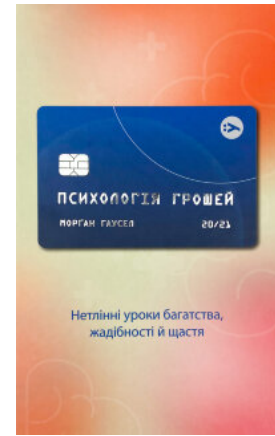
Рекомендована література

Фейрі й алхімія. Ртуць.
Книга 1

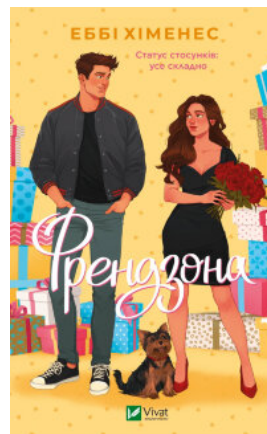
Бріджертони. Усе в
його поцілунку

Психологія грошей.
Нетлінні уроки
багатства, жадібності й
щастя

Іди туди, де страшно. І
матимеш те, про що
мрієш

Френдзона (Френдзона
#1)

Пес на ім'я Мані, або
Абетка грошей

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ